

Zaak C-419/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

8 september 2020

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 september 2020

Verzoekster:

F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG

Verweerder:

Hauptzollamt Hamburg

[OMISSIS]

Finanzgericht Hamburg

Beslissing

In de zaak

F. REYHER Nchfg. GmbH & Co. KG

[OMISSIS],

[OMISSIS] Hamburg

- verzoekster -

[OMISSIS]

tegen

Hauptzollamt Hamburg

[OMISSIS] Hamburg

- verweerder -

Betreffende rente

heeft de Gemeinsame Senat des Finanzgerichts Hamburg für die Länder Freie und Hansestadt Hamburg, Niedersachsen und Schleswig-Holstein (gemeenschappelijke kamer van de belastingrechter in eerste aanleg Hamburg voor de deelstaten Vrije en Hanzestad Hamburg, Sleeswijk-Holstein en Nedersaksen), vierde Senat, op 1 september 2020

[OMISSIS] [Or. 2]

beslist:

I. De behandeling van de zaak wordt geschorst in afwachting van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag inzake de uitlegging van door de instellingen van de Unie vastgestelde handelingen:

„Is er van een schending van het Unierecht – als voorwaarde voor het door het Hof van Justitie van de Europese Unie ontwikkelde Unierechtelijke recht op rentevergoeding – ook sprake, wanneer een overheidsinstantie van een lidstaat overeenkomstig het Unierecht een heffing oplegt, maar een rechter van die lidstaat nadien vaststelt dat de feitelijke voorwaarden voor de inning van die heffing niet zijn vervuld?”

[OMISSIS] [Or. 3]

Feiten:

- 1 Partijen zijn het erover oneens of over onrechtmatig vastgestelde en krachtens een onherroepelijk vonnis van het Finanzgericht Hamburg terugbetaalde antidumpingrechten, rente verschuldigd is.
- 2 Verzoekster voerde in 2010 en 2011 bevestigingsmiddelen in van een in Indonesië gevestigde onderneming, zelf een dochteronderneming van een grote Chinese fabrikant van bevestigingsmiddelen. Op de invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit de Volksrepubliek China was overeenkomstig verordening (EG) nr. 91/2009¹ een antidumpingrecht van toepassing. Omdat het verwerende douanekantoor (hierna: „verweerder”) op grond van onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF)

¹ Verordening (EG) nr. 91/2009 van de Raad van 26 januari 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit de Volksrepubliek China, PB. nr. L 29/1.

van mening was dat de door verzoekster ingevoerde bevestigingsmiddelen van oorsprong waren uit de Volksrepubliek China, heeft het in 2013 meerdere besluiten vastgesteld waarbij van verzoekster antidumpingrechten zijn nagevorderd, die verzoekster vervolgens heeft voldaan.

- 3 Bij vonnis van 3 april 2019 [OMISSIS] heeft het Finanzgericht Hamburg verzoeksters beroep toegewezen en de jegens haar vastgestelde antidumpingrechten ongedaan gemaakt op grond dat verweerder, op wie de bewijslast rustte, niet had aangetoond dat de ingevoerde bevestigingsmiddelen van oorsprong waren uit de Volksrepubliek China; het vonnis van 3 april 2019 is onherroepelijk geworden.
- 4 Verweerder heeft de door verzoekster voldane antidumpingrechten in mei 2019 terugbetaald, maar heeft het verzoek van verzoekster om vergoeding van de rente over de door haar voldane antidumpingrechten voor de periode vanaf de voldoening tot aan de terugbetaling van die rechten, afgewezen.
- 5 Nadat verzoeksters bezwaar was verworpen, heeft zij op 10 februari 2020 beroep in rechte ingesteld. Zij meent [Or. 4] dat zij overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „HvJEU”) (HvJEU, arrest van 18 januari 2017, Wortmann, C-365/15) recht heeft op de rentevergoeding waarop zij aanspraak maakt. Het Hof heeft geoordeeld dat wanneer invoerrechten, waartoe ook antidumpingrechten behoren, in strijd met het Unierecht zijn geïnd, de belanghebbenden die de betrokken rechten hebben voldaan, niet alleen recht hebben op terugbetaling van de geïnde bedragen, maar ook op rente over die bedragen vanaf het tijdstip waarop die rechten zijn voldaan. Van dat Unierechtelijke recht op rentevergoeding is niet alleen sprake in situaties waarin het HvJEU de antidumpingverordening die aan de navordering ten grondslag ligt, ongeldig heeft verklaard. Van inning in strijd met het Unierecht – waardoor rente op die bedragen dient te worden vergoed – is eveneens sprake wanneer de onrechtmatigheid van de vastgestelde rechten, zoals in dit geval, blijkt uit een rechterlijk onderzoek van een specifiek geval. Voor de verplichting tot rentevergoeding is uiteindelijk enkel relevant dat bij belanghebbenden ten onrechte rechten zijn geïnd.
- 6 Verweerder bestrijdt het beroep en voert daartoe met name aan dat volgens de rechtspraak van het HvJEU rente pas dient te worden vergoed wanneer de terugbetaling van rechten het gevolg is van het feit dat het Hof een antidumpingverordening ongeldig of nietig heeft verklaard. Van een dergelijke situatie is hier geen sprake. Gelet op de duidelijke regeling van artikel 116, lid 6, DWU kan niet worden teruggevallen op nationale voorschriften inzake rentevergoeding, zoals gerechtelijke rente overeenkomstig § 236 AO. [Or. 5]

Motivering:

- 7 [OMISSIS]

- 8 Wegens de onzekerheid over de juridische beoordeling van het geval schorst de Senat de behandeling van de zaak [OMISSIS] en verzoekt hij het HvJEU krachtens artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) om een prejudiciële beslissing over de in het dictum geformuleerde vraag.

I. Toepasselijke bepalingen

- 9 Ter beslechting van het geding zijn de volgende bepalingen relevant:

1. Nationale bepalingen

- 10 Abgabenordnung (AO) (Duits algemeen belastingwetboek), in de versie gepubliceerd op 1.10.2002 (Bundesgesetzblatt I, blz. 3866):

§ 1 Werkingsfeer

(1) Deze wet geldt voor alle belastingen – met inbegrip van belastingteruggaven – die door het Duitse recht of het recht van de Europese Unie zijn geregeld, voor zover zij door de federale belastingautoriteiten of de belastingautoriteiten van een deelstaat worden beheerd. Zij is slechts onder voorbehoud van het recht van de Europese Unie van toepassing.

[...]

(3) Op andere, bijkomende fiscale verplichtingen zijn de voorschriften van deze wet, onverminderd het recht van de Europese Unie, van overeenkomstige toepassing. [...]

§ 3 Belastingen, andere bijkomende fiscale verplichtingen

(1) Belastingen zijn betalingen in geld die geen tegenprestatie voor een specifieke dienst vormen en door een publiekrechtelijke instantie met het oog op het verkrijgen van inkomsten worden opgelegd aan eenieder die in de situatie verkeert waaraan de wet de betalingsverplichting heeft verbonden; het verkrijgen van inkomsten kan een aanvullende doelstelling zijn.

[...]

(3) Invoer- en uitvoerrechten op grond van artikel 5, punten 20 en 21, van het douanewetboek van de Unie zijn belastingen in de zin van deze wet. [...] [**Or. 6**]

(4) Andere, bijkomende fiscale verplichtingen zijn [...] rente in de zin van §§ 233 tot en met 237 [...], rente op invoer- en uitvoerrechten in de zin van artikel 5, punten 20 en 21, van het douanewetboek van de Unie [...]

§ 37 Vorderingen uit de belastingschuldverhouding

(1) Vorderingen uit de belastingschuldverhouding zijn de belastingvordering, de vordering tot teruggaaf van belastingen, de aansprakelijkheidsvordering, de vordering uit andere bijkomende fiscale verplichtingen, de vordering tot terugbetaling overeenkomstig het tweede lid, en de in afzonderlijke wetten geregelde vorderingen tot terugbetaling van belastingen.

(2) Wanneer een belasting, belastingteruggaaf, een garantiebetaling of een betaling uit andere bijkomende fiscale verplichtingen zonder rechtsgrondslag is voldaan of terugbetaald, heeft degene op wiens rekening de betaling is uitgevoerd, tegenover de ontvanger van de betaling een vordering tot terugbetaling van het voldane of terugbetaalde bedrag. [...]

§ 233 Basisbeginsel

Over vorderingen uit de belastingschuldverhouding (§ 37) wordt enkel rente vergoed voor zover dit wettelijk is voorgeschreven. [...]

§ 236 Gerechtelijke rente op terugbetalingen

(1) Wanneer bij of krachtens een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing een vastgestelde belasting wordt verminderd of een belastingteruggaaf wordt verleend, moet over het terug te betalen of te vergoeden bedrag, behoudens het bepaalde in het derde lid, rente worden vergoed, te rekenen vanaf de datum waarop het beroep aanhangig wordt tot aan de datum van betaling. [...]

2. Unierechtelijke bepalingen

- 11 a) **Douanewetboek (DW)**: verordening nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB, L 302/1, met latere wijzigingen):

Artikel 241

Terugbetaling door de douaneautoriteiten van bedragen aan rechten bij invoer of aan rechten bij uitvoer en van eventueel bij de betaling van die bedragen ingevorderde rente voor kredietverlening of moratoire interest geeft geen aanleiding tot betaling van moratoire interest door genoemde autoriteiten. Moratoire interest wordt echter wel betaald:

- wanneer een naar aanleiding van een verzoek om terugbetaling genomen beschikking niet binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de dag waarop deze beschikking werd genomen, ten uitvoer wordt gelegd;
- wanneer de nationale bepalingen daarin voorzien.

[...]

- 12 **b) Douanewetboek van de Unie (DWU):** verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB, L 269/1, met latere wijzigingen): **[Or. 7]**

Artikel 116

(1) Onder de bij deze afdeling vastgestelde voorwaarden wordt overgegaan tot terugbetaling of kwijtschelding van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten, om elk van de volgende redenen:

a) invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht;

[...]

(6) Terugbetaling geeft geen aanleiding tot betaling van rente door de douaneautoriteiten.

[...]

II. Relevantie van de prejudiciële vraag voor de beslechting van het geding

- 13 Volgens de Senat die de beslissing heeft gegeven, lijdt het uit het oogpunt van het Unierecht geen twijfel dat verzoekster in elk geval recht heeft op gerechtelijke rente op grond van § 236, lid 1, eerste zin, AO. Op grond van de door de Senat gegeven onherroepelijke beslissing van 3 april 2019 [OMISSIS] heeft verweerder de antidumpingrechten die verzoekster had voldaan, in mei 2019 aan haar terugbetaald; aan de voorwaarden van § 236, lid 1, eerste zin, AO is in de onderhavige zaak voldaan. De Senat heeft ook geen redelijke twijfel over het feit dat de toepassing van het in § 236, lid 1, eerste zin, AO opgenomen voorschrift niet wordt uitgesloten door artikel 116, lid 6, DWU, volgens hetwelk – anders dan de vroegere regeling van artikel 241, eerste alinea, tweede zin, DW – terugbetaling geen aanleiding geeft tot betaling van rente door de douaneautoriteiten.
- 14 Overeenkomstig vaste rechtspraak van het HvJEU worden procedureregels in het algemeen geacht te gelden voor alle bij de inwerkingtreding ervan aanhangige geschillen, in tegenstelling tot materieelrechtelijke voorschriften, die doorgaans worden geacht niet te gelden met betrekking tot vóór de inwerkingtreding ervan verworven rechtsposities (zie HvJEU, arrest van 23 februari 2006, Molenbergnatie, C-201/04, samenvatting, eerste zin). Hiervan kan bij wijze van uitzondering enkel worden afgeweken wanneer er bijvoorbeeld blijkt de bewoordingen, de doelstellingen of de opzet van het betrokken materieelrechtelijke voorschrift van het Unierecht zulke terugwerkende kracht aan dient te worden toegekend (zie HvJEU, arrest van 19 maart 2009, Mitsui Co. Deutschland, C-256/07, punt 32). De in artikel 116, lid 6, DWU opgenomen regeling vormt een materieelrechtelijk voorschrift, dat weliswaar ook

procedureregels (bijvoorbeeld termijnen) inhoudt, die evenwel in casu [Or. 8] ter beslechting van het geschil niet van belang zijn omdat partijen het alleen maar oneens zijn over de vraag of de rentevergoeding waarop verzoekster aanspraak maakt is uitgesloten op grond van artikel 116, lid 6, eerste alinea, DWU. Aangezien noch de bewoordingen van artikel 116 DWU, noch de overwegingen van verordening (EU) nr. 952/2013 erop wijzen dat aan artikel 116, lid 6, eerste alinea, DWU, in tegenstelling tot aan de regeling van artikel 288, lid 2, juncto lid 1, DWU, terugwerkende kracht dient te worden toegekend, is het materieelrechtelijke voorschrift van artikel 116, lid 6, eerste alinea, DWU pas op de sinds 1 mei 2016 ontstane douaneschulden van toepassing [OMISSIS]. Voor douaneschulden die, zoals in casu, vóór de inwerkingtreding van het DWU zijn ontstaan, namelijk in 2013, blijven de materieelrechtelijke voorschriften van het douanewetboek van toepassing en dus ook artikel 241, eerste alinea, tweede zin, tweede streepje, DW, op grond waarvan rente verschuldigd is wanneer de nationale bepalingen daarin voorzien.

- 15 Uit het oogpunt van het Unierecht is het evenwel niet duidelijk of verzoekster ook rente kan vorderen voor de periode vanaf de voldoening van de onrechtmatig door verweerder vastgestelde antidumpingrechten. In het nationale recht ontbreekt voor een dergelijke rentevordering een wettelijke basis. Het welslagen van het door verzoekster ingestelde beroep is veel meer afhankelijk van de vraag of zij haar rentevordering kan baseren op de door het HvJEU ontwikkelde Unierechtelijke recht op rentevergoeding. De Senat is evenwel niet zeker of aan de voorwaarden voor het recht op rente dat het HvJEU uit het Unierechtelijke doeltreffendheidsbeginsel heeft afgeleid, ook is voldaan in de situatie als de onderhavige waarin de overheidsinstantie van de lidstaat de rechten overeenkomstig het Unierecht heeft geïnd in de overtuiging dat aan de (Unie)rechtelijke voorwaarden voor de inning van de rechten was voldaan, maar een rechter van die lidstaat nadien vaststelt dat niet is aangetoond dat de feitelijke voorwaarden voor de inning van de rechten zijn vervuld en de rechten dus in strijd met het Unierecht zijn geïnd. [Or. 9]

III. Juridische overwegingen van de Senat

- 16 Het HvJEU heeft laatstelijk bij arrest van 18 januari 2017 (Wortmann, C-365/15, dictum) geoordeeld dat wanneer rechten zijn geïnd in strijd met het Unierecht, er voor de lidstaten een uit het Unierecht voortvloeiende verplichting bestaat om aan de justitiabelen die recht hebben op de terugbetaling, de daarover verschuldigde rente te vergoeden, welke rente begint te lopen op de datum van betaling door deze justitiabelen van de terugbetaalde rechten. Dit arrest van het Hof sluit aan bij een reeks beslissingen waarbij het Hof de lidstaten uit hoofde van het Unierecht heeft verplicht om in strijd met het Unierecht geïnde rechten niet enkel terug te betalen, maar de justitiabele eveneens te vergoeden voor de verliezen die het gevolg zijn van het feit dat bedragen niet beschikbaar zijn (zie HvJEU, arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrik Jülich, gevoegde zaken C-113/10, C-147/10 en C-234/10, punt 65, en arrest van 18 april 2013, Irimie, C-565/11, punt 28). Deze

arresten van het HvJEU hebben met elkaar gemeen dat het Hof de nationale dan wel de Unierechtelijke rechtsgrondslag voor de te betalen rechten wegens schending van het Unierecht ongeldig of nietig heeft verklaard; de terugbetaling van de rechten was telkens gebaseerd op gebreken in de wetgeving.

- 17 In de zaak Zuckerfabrik Jülich (gevoegde zaken C-113/10, C-147/10 en C-234/10) heeft het Hof verordening nr. 1193/2009², die de rechtsgrondslag voor de geïnde productieheffingen voor suiker vormde, wegens schending van het Unierecht ongeldig verklaard en vastgesteld dat justitiabelen die recht hebben op terugbetaling van de bedragen die voor de door een ongeldige verordening vastgestelde productieheffingen in de suikersector ten onrechte zijn betaald, eveneens recht hebben op betaling van rente daarover (dictum 3). **[Or. 10]**
- 18 In de zaak Irimie (C-565/11) heeft het Hof, nadat een andere kamer van het Hof had vastgesteld dat de door de lidstaat geïnde milieuheffing strijdig was met artikel 110 VWEU (arrest van 7 april 2011, Tatu, C-402/09), onder verwijzing naar het arrest Zuckerfabrik Jülich verklaard dat de lidstaten uit hoofde van het Unierecht verplicht zijn om in strijd met het Unierecht geïnde belastingen met rente terug te betalen (punt 22), waarbij rente in beginsel verschuldigd is voor de periode vanaf de datum van de onverschuldigde betaling van de betrokken belasting tot aan de datum van terugbetaling ervan (punt 28).
- 19 Aan het recente arrest van het HvJEU in de zaak Wortmann is een procedure voorafgegaan waarin het Hof verordening nr. 1472/2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht voor bepaalde goederen uit de Volksrepubliek China nietig heeft verklaard (arrest van 2 februari 2012, Brosmann Footwear, C-249/10 P). Het HvJEU heeft vervolgens in de zaak Wortmann – zoals reeds aangegeven – verklaard dat wanneer invoerrechten in strijd met het Unierecht zijn geïnd er voor de lidstaten een uit het Unierecht voortvloeiende verplichting bestaat over de terugbetaalde invoerrechten verschuldigde rente te vergoeden, welke rente begint te lopen op de datum van voldoening van de terugbetaalde rechten (dictum).
- 20 De rechtspraak van het Hof volgens welke de lidstaten de in strijd met het Unierecht geïnde rechten vermeerderd met rente moeten terugbetalen, is mogelijk gebaseerd op de overweging dat de gevolgen van de handelingen van de Unie dan wel van de lidstaten die het Hof wegens strijdigheid met het Unierecht ongeldig of nietig verklaart, in beginsel niet mogen blijven bestaan (argument a contrario uit artikel 264, tweede alinea, VWEU). Gezien deze overweging hebben justitiabelen niet alleen recht op terugbetaling van de ten onrechte geïnde rechten, maar ook van de aan die staat betaalde of de door hem ingehouden bedragen die met die heffing rechtstreeks verband houden, hetgeen mede de verliezen omvat die het gevolg zijn van het feit dat bedragen niet beschikbaar zijn (zie **[Or. 11]** HvJEU, arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrik Jülich, gevoegde zaken C-113/10, C-147/10 en C-234/10, punt 65; in dat verband reeds HvJEU, arrest van

² Verordening (EG) nr. 1193/2009 van 3.11.2009, PB nr. L 321/1.

12 december 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, punt 205). Alleen zo kan immers de situatie worden hersteld zoals die had moeten bestaan indien de uitvoeringshandeling van de later ongeldig of nietig verklaarde Unierechtelijke verordening dan wel de handeling waarbij de met het Unierecht onverenigbare belastingwetgeving van de lidstaat is toegepast, niet zou zijn vastgesteld (zie in dat verband ook conclusie van advocaat-generaal Sanchez-Bordona, C-365/15, punt 66).

- 21 De onderhavige zaak verschilt aanzienlijk van de hierboven omschreven situatie. Het door het HvJEU benadrukte aspect van compensatie voor vermogensnadelen die de justitiabele lijdt als gevolg van het feit dat bedragen niet beschikbaar zijn (zie HvJEU, arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrik Jülich, gevoegde zaken C-113/10, C-147/10 en C-234/10, punt 65, en arrest van 18 april 2013, Irimie, C-565/11, punt 21) kan weliswaar evenzeer gelden voor situaties waarin de justitiabele op onrechtmatige wijze rechten krijgt opgelegd doordat aan de (Unie)rechtelijke voorwaarden voor de inning van de rechten niet is voldaan, doch voor de heffingsplichtige mag het geen onderscheid uitmaken of hij rechten heeft betaald op grond van een met het Unierecht strijdige verordening of norm dan wel, zoals in casu, op grond van een eenvoudig door een douanekantoor vastgesteld besluit dat gebrekkig is en daardoor in strijd is met het (Unie)recht. In beide soorten situaties beschikt de justitiabele niet over het geïnde bedrag, dat hij vrijelijk zou hebben kunnen aanwenden indien de douanediens ten Unierecht in acht zouden hebben genomen. Naar het oordeel van de Senat kan het evenwel een verschil uitmaken of de rechtsgrondslag voor de vaststelling van de rechten door het HvJEU nietig of ongeldig wordt verklaard, dan wel of voor de justitiabele een recht op terugbetaling is ontstaan doordat de overheidsinstantie van de lidstaat het toepasselijke en geldige Unierecht in een individueel geval als gevolg van een verkeerde inschatting van de feiten onjuist heeft toegepast. In dat laatste geval gaat het louter om de rechtzetting [Or. 12] van een in een individueel geval genomen besluit, waarvoor in beginsel de voorschriften van de betrokken lidstaat gelden, terwijl in het geval van een door het HvJEU ongeldig of nietig verklaarde verordening of norm de volle werking van het Unierecht moet worden hersteld.
- 22 Het HvJEU heeft echter in de zaak Littlewoods Retail e.a. (arrest van 19 juli 2012, C-591/10), dat een geval betrof van ten onrechte door een belastingplichtige betaalde btw die een lidstaat in strijd met de in de Unierechtelijke btw-regels opgenomen voorwaarden had geheven, ook erkend dat de lidstaten verplicht zijn om in strijd met het Unierecht geheven belastingen met rente terug te betalen (punt 26). In het hoofdgeding van de zaak Littlewoods Retail e.a. berustte de schending van het Unierecht niet op een nationaalrechtelijke bepaling die, noch op Unierecht dat nadien door het HvJEU buiten toepassing of nietig was verklaard. De schending van het Unierecht bestond erin dat het belastbare bedrag abusievelijk te hoog was aangegeven (zie conclusie van advocaat-generaal Trstenjak van 12 januari 2012 in zaak C-591/10, punt 6). Zij werd evenmin door het HvJEU zelf vastgesteld, maar berustte louter op bevindingen van de respectievelijke overheidsinstantie en rechterlijke instantie van de lidstaat. Het HvJEU heeft bovendien in de zaak Wortmann erop gewezen dat het „aan de

verwijzende rechter staat” om na te gaan of rechten in strijd met het Unierecht zijn geïnd (zie arrest van 18 januari 2017, Wortmann, C-365/15, punt 39). Ook deze uitspraak kan de stelling ondersteunen dat er van een schending van het Unierecht – als voorwaarde voor het door het HvJEU ontwikkelde Unierechtelijke recht op rentevergoeding – ook sprake is wanneer de overheidsinstantie van de lidstaat de heffing in strijd met rechtsgeldige bepalingen van het Unierecht oplegt en de nationale rechter die schending van het Unierecht vaststelt.

- 23 Gelet op de hierboven toegelichte twijfel over de uitlegging van het toepasselijke Unierecht heeft de Senat beslist het HvJEU te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de [Or. 13] in het dictum geformuleerde vraag.

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT